

شنبه ۶ شهریور ۱۴۰۰ • ۱۹ محرم الحرام ۱۴۴۳ • ۲۸ آگوست ۲۰۲۱

اخبار

جورجینیو: چنین دستاوردی برایم غیر قابل تصور بود

توپ طلا؛ هدف بعدی ستاره ایتالیایی؟

می‌توان گفت جورجینیو سال شگفت‌انگیزی را پشت سر گذاشت؛ او به همراه چلسی موفق به قهرمانی در چمپیونزلیگ شد و در تابستان نیز با تیم ملی ایتالیا یورو را فتح کرد. این اما پایان کار نبود و هافبک ایتالیایی شب گذشته جایزه بازیکن سال یوفا را هم از آن خود کرد.

اما انتقاداتی نسبت به انتخاب جورجینیو به عنوان بازیکن سال یوفا وجود داشته و برخی معتقد هستند که شاید بازیکن دیگری شایسته این عنوان بوده است. با این حال وقتی به عملکرد جورجینیو در یک سال گذشته نگاه می‌کنیم متوجه می‌شویم که او بهترین دوران فوتبال خود را پشت سر گذاشته است.

در واقع این هافبک ایتالیایی قلب تپنده خط هافبک چلسی در راه فتح لیگ قهرمانان اروپا بود و در تیم ملی ایتالیا نیز چنین نقشی را برعهده داشت و به طور کلی می‌توان گفت که شایسته کسب این جایزه بود.

جورجینیو این جایزه را بالاتر از هم تیمی خود در چلسی یعنی انگولو کانته و ستاره بلژیکی منچسترسیتی یعنی کوین دی برون به دست آورد. این اتفاق در حالی رخ داد که ستاره‌های بزرگی نظیر لیونل مسی، کریستیانو رونالدو و روبرت لواندوفسکی جایی در بین این سه بازیکن برتر سال یوفا نداشتند.

کسب جایزه بهترین بازیکن سال یوفا حالا امیدهای جورجینیو را حتی برای رسیدن به توپ طلا نیز افزایش داده است. در حال حاضر او بعد از لیونل مسی، روبرت لواندوفسکی، انگولو کانته و در کنار کیلیان امپابه پنجمین شانس کسب توپ طلا در سال ۲۰۲۱ محسوب می‌شوند. با این حال بر هیچ کس پوشیده نیست که انتخاب به عنوان بازیکن سال یوفا شانس جورجینیو را برای کسب توپ طلا نیز افزایش داده است. گفتنی است وضعیت کنونی و احتمال کسب توپ طلا توسط ستاره های ذکر شده به شرح زیر است.

لیونل مسی: ۱۱/۴

روبرت لواندوفسکی: ۶/۱

انگولو کانته: ۸/۱

جورجینیو: ۱۰/۱

کیلیان امپابه: ۱۰/۱

جورجینیو بعد از انتخاب به عنوان بازیکن سال یوفا گفت: «تراخت کننده است که به خاطر محدودیت هایی که وجود دارد نمی توانم در مراسم حضور داشته باشم. در مراسم حضور ندارم اما می‌خواهم تاکید کنم که بی‌نهایت از کسب این جایزه خوشحال و هیجان زده هستم. لازم است از همه کسانی که به در این موقعیت من نقش داشتند تشکر کنم؛ خانواده، دوستان، مربیان، هم تیمی ها، هواداران و حتی کسانی که هیچ اعتقادی به آن نداشتند چرا که آنها به من انگیزه مضاعف دادند تا تلاش بیشتری داشته باشم.»

جورجینیو در ادامه: «در این سال توانستم به افتخارات بسیار زیادی دست پیدا کنم و می توانم درباره آنها از کلمه سورئال(فرا واقع‌رایانه) استفاده کنم. ما وقتی با خانواده و دوستانم نیز صحبت می‌کنیم این کلمه را به زبان می آوریم، در واقع تصور کردن این موفقیت ها و اتفاقات رقم خورده برای من بسیار سخت و دشوار بوده است.»

مهاجم تیم ملی فوتبال ایران در لیگ روسیه به یک رکورد رسید
بازیکن تیم ملی فوتبال ایران موفق شد به یک رکورد خوب در لیگ روسیه دست پیدا کند. سردار آزمون که چند سالی است در فوتبال روسیه بازی می کند و به موفقیت های خوبی هم دست پیدا کرده است، در دیدار با زسکا گل سه امتیازی را برای تیمش به ثمر رساند.

این بازیکن تیم ملی فوتبال ایران با گلی که زد در این دیدار به ثمر رساند به رکورد ۱۰۰ گل زده در فوتبال روسیه دست پیدا کرد.
سردار آزمون در حالی همچنان برای تیم زنیت به میدان می رود که در فصل نقل و انتقالات تابستانی اخبار زیادی در مورد دریافت پیشنهاد از سوی تیم های معتبر اروپایی مطرح شده است اما مهاجم تیم ملی ایران همچنان در روسیه حضور دارد.

شمیلا کوهستانی در یک هفته گذشته نتوانسته بخوابد یا غذا بخورد. او ساعت پنج صبح پنجشنبه خوابید و بار دیگر ساعت شش با احساس عجز و رعشه در حالی از خواب پرید که لحظه ورود طالبان به کابل را به خاطر می‌آورد و می‌توانست برادرانش در افغانستان را از پشت تلفن بشنود. کوهستانی از خانه جدیدش در لس‌آنجلس با درماندگی و قلبی شکسته شاهد تصاویری از کابل بود. ویدیوی مردان و زنانی- انسان‌ها – که از هواپیما اویزان شده، آهن‌ها را با دستان‌شان خراش می‌دادند تا حفظشان کنند، در سراسر جهان منتشر شده و نشان‌دهنده شکست ویران‌کننده انسانیتهی بود که اجازه داده بود زندگی آنها به این نقطه برسد.

فرودگاه که نزدیک محل سکونت والدین کوهستانی است، بسته شده؛ هرچند مردم در کمال ناامیدی در آن چادر زده‌اند. والدین او ویزا ندارند و در نتیجه امید کمی به خروج آنها هست. او می‌گوید: “و هیچ سفراتی به ما ویزا نمی‌دهد. همه کشورها، مرزها و درهای‌شان را بسته‌اند، بنابراین افغان‌ها رها شده‌اند تا بمیرند.”

کوهستانی ۲۴ ساله زمانی کاپیتان تیم ملی فوتبال زنان افغانستان بود. این بیشتر پروژه‌های سیاسی بود تا این که پروژه‌ای ورزشی باشد. حتی در غیبت موقت طالبان، حضور در ورزش حرفه‌ای برای زنان مانند لکه ننگی بود و آنها برای حق بازی با یکدیگر می‌جنگیدند. این نبردها همزمان با تلاش برای کسب حق آواز خواندن، مالکیت کسب و کار و حضور در مدارس بود.

کوهستانی به انتتیک می‌گوید: “ من هیچ تصویری از جهان نداشتم تا این که به ورزش روی آوردم و برای اولین بار توانستم آزادی را احساس کنم.”

هر پیروزی دشواری که به دست می‌آمد، نماد قابل توجهی بود: تیم ملی زنان دیدارها را در زمین‌هایی برگزار می‌کرد که طالبان چند سال قبل در آنها به صورت علنی به سنگسار و اعدام زنان دست می‌زد. ورزشگاه‌هایی که پیش از این صدای شلیک در آنها به گوش می‌رسید، حالا آماده بودند و زمینه‌ساز آینده جدید و جسورانه‌ای شوند. جایی که زنان هرگز اجازه ترک منازل خود را نداشتند، حالا فوتبال بازی می‌کردند. کوهستانی، گلزن فوق‌العاده در اولین تورنمنت تیم زنان، به سنگبجوی جهانی تبدیل شد و از اهمیت اجتماعی ورزش سخت گفت.

حالا زنان فوتبالیست در کنار فعالان، ورزشکاران و تحصیل کرده‌هایی هستند که به اتهام استفاده از ورزش و دانش به عنوان ابزار توانمندسازی در دام افتاده‌اند. جوان‌ترین زن شهردار افغانستان به جهان گفته که در انتظار طالبان است تا بیاید و او را بکشد. رنگینه حمیدی، وزیر آموزش و پرورش افغانستان، به بی‌بی‌سی گفت که شاید هزینه حضور در منصبی دولتی را بپردازد و به سختی خواهد توانست شب را به صبح برساند. شبکه‌های خبری تنها در انگلیس، سرشار از پوشش اخبار معلمان و زنان در پست‌های دولتی است که در میانه مصاحبه آماده فرار می‌شوند. کوهستانی اضافه می‌کند: “ورزشکاران هیچ امید ندارند. بسیاری از آنها با من تماس گرفتند. اینطور می‌گفتند که لطفاً من را خارج کن. من ترسیده‌ام. نمی‌دانم چه کار کنم و من حس درماندگی دارم- چون نمی‌توانم کاری بکنم.”

زمانی که خبر ورود طالبان به کابل منتشر شد، زنان با هراس به خیابان‌ها آمدند و در حالی که راننده‌ها از این می‌ترسیدند که در حین سوار کردن آنها در وسایل حمل و نقل عمومی دیده شوند، تنها مجبور شدند کیلومترها را دانشگاه- به توسط مردانی پر شده بود که پشت‌شان به رژیم سرکوبگر گرم بود- تا خانه بروند و مدارک‌شان را بسوزانند. وترین سالن‌های زیبایی با رنگ سفید رنگ‌آمیزی شد.

مردم در ماهه‌ای اخیر از سایر استان‌ها به کابل می‌آمدند تا از پیشروی طالبان در امان باشند و جان دختران و همسران‌شان را نجات دهند. سیاستمداران و خانواده‌های‌شان در تلاش برای ترک کشور بودند. کافه‌ها بسته شده و کسب و کارهای کوچک غارت شده.

ترس به جان زنان سراسر کشور افتاده است. هیچکس در امان نیست اما کسانی که در ۲۰ سال گذشته پست‌های عمومی داشته و از احکام اصلی

طالبان سرپیچی کرده‌اند، حالا در معرض هدف قرار دارند. کسانی که نمی‌توانند فرار کنند- و تصاویر افرادی که از هواپیمای در حال پرواز سقوط می‌کنند، نشان می‌دهد که تا چه حد مشتاق به این کار هستند- باید به دنبال جایی برای پنهان شدن باشند.

خالد هوپال که اولین لیگ فوتبال زنان افغان را در سال ۲۰۰۷ راه‌اندازی کرد، می‌گوید: “امید زیادی وجود داشت که شاهد نسل جدیدی از زنان باشیم که پرچم معرفی افغانستان جدید را در دست می‌گیرند.” او در سال ۲۰۱۱ پس از دریافت چندین تهدید به مرگ از افغانستان خارج شد و حالا در دانمارک زندگی می‌کند.

او می‌گوید: “آنها این پیام را به من داده‌اند که حس خوبی ندارند از این که رها شده‌اند. زنان اولین قربانیان این اتفاق هستند. خانواده‌ها نمی‌توانند از دختران‌شان محافظت کنند. من با زنان و مادران بسیاری در افغانستان حرف زده‌ام و تمام چیزی که می‌گویند این است: کاش دختری نداشتیم. چون حفاظت و در امان نگه داشتن آنها دشوار است. آنها هیچ کار اشتباهی نکرده‌اند. تنها کاری که کردند این بود که برخاستند و تمام تلاش‌شان را برای کسب آزادی انجام دادند اما تمام آن دستاوردها از بین رفت.”

هوپال به بازیکنان سابق توصیه کرده “ شبکه‌های اجتماعی‌تان را ببندید، عکس‌های‌تان را پاک کنید، سعی کنید جایی امن برای پنهان شدن پیدا کنید”، تنها تا چند هفته قبل او آنها را تشویق به کارهایی برعکس می‌کرد. سرعت تغییر شرایط باعث عدم درک او نشده است.

“ خوابیدن برایم سخت شده چون صدایی درونم در جریان است که به من می‌گوید به حرف زنن ادامه بده. نمی‌توانم روی خوابیدن تمرکز کنم. شرایط دردناک است. فکر کردن یا بستن چشمانم دردناک است.”

هارلی کارتر، کمک مربی سابق تیم ملی زنان افغانستان، این هفته از مردم درخواست کرد که به اشتراک گذاشتن تصاویر زنان فوتبالیست در شبکه‌های اجتماعی را متوقف کنند. او گفت: “اجازه دهید طالبان خودش تحقیق کند. شما عملاً در حال قرار دادن هویت بازیکنان در اختیار آنها با یک کلیک نیم ثانیه‌ای هستید. جان آنها در خطر است و این تنها اولویت در حال حاضر به حساب می‌آید.”

کوهستانی هم به مادرش توصیه کرده: “ تمام عکس‌های خانوادگی از انجام ورزش، سفر به آمریکا، دریافت جوایز توسط من و خواهران و برادرانم را پاک کن. ما عملاً در حال پاکسازی خانه هستیم. به مادرم بگویم همه چیز را در حال حاضر پنهان کند و اگر شرایط بدتر شد، ما می‌دانیم که آنها مثل قبل به جستجوی خانه به خانه خواهند پرداخت. این اتفاق در دهه ۱۹۹۰ میلادی در خانواده ما افتاده بود.”

کوهستانی کلاس سوم دبستان بود که طالبان برای اولین بار رسید و به گفته او “تمام کودکی‌اش را نابود کرد.” او این هفته بیشتر از هر زمان دیگری به روزی در دهه ۱۹۹۰ فکر می‌کرد که طالبان وارد خانه خانوادگی‌اش شد و رادیو و تلویزیون آنها را شکست و خرد کرد. آنها تصاویر خانوادگی آنها را از روبالشی‌ها و قاب عکس‌ها بیرون کشیده، پاره کرده و در برابر چشمان کوهستانی آتش زدند.

“ من هیچ حق، امید و لذتی نداشتیم، به همراه خواهرانم در خانه زندانی شده بودم. زندگی مثل جهنم بود. هیچ صدایی نداشتیم. فقط یک دارایی به حساب می‌آمدیم و این آدم‌ها حالا به کشور من برگشته‌اند و در نهایت به خانه من هم برمی‌گردند.

امتیاز روزنامه‌صبح ایران

چگونه فوتبال به کابوسی زنان افغانستان تبدیل شد

کابوسی که هرگز از خواب‌هایم هم بیرون نرفته بود، بار دیگر در حال رخ دادن در زندگی من است.” هوپال هفته‌ای که طالبان وارد کابل شد را به خاطر دارد. او بیشتر از هر چیز به چهره‌ها و چشمان آنها فکر می‌کند که چنان از نفرت از زنان پر بود که بسیار ترسناک و هراس‌انگیز بودند. آنها با موشک و اسلحه در خیابان‌ها رژه می‌رفتند و همه مردم را می‌زدند.

هوپال می‌گوید: “آنها به هیچکس رحم نمی‌کردند. در حال ایجاد هراس بودند.” او شاهد فرار مغازه‌داران و دستفروش‌ها بود که مغازه و وسایل خود را رها می‌کردند. زنان و دختران به عنوان برده‌های جنسی بوده می‌شدند.

با ترک خاک افغانستان توسط نیروهای غربی، طالبان کنترل مناطقی از کشور را در دست گرفته بود. سرعت هجوم آنها در هفته‌های اخیر بسیار شدت گرفت. کابل در عرض ۱۰ روز تصرف شد. کارتر روزهای اخیر را به تحقیق درباره راه‌های خروج از طریق سازمان‌های دولتی و مردم نهاد سپری کرده اما موقعیت این شهر به هر ساعت تغییر می‌کند.

هیچ زمانی هیچ راه امنی برای خروج وجود نداشت. گزینه‌های موجود برای افراد آسیب‌پذیر- از مخالفان سیاسی تا زنان و ورزشکاران- یک شبه از بین رفت. کارتر ساعات زیادی را پای تماس‌های تلفنی سپری کرد اما بخشی از او، علیرغم میل باطنی‌اش، متوجه شد که تنها کاری که بسیاری از این جوامع می‌توانند انجام دهند، صبر است.

او می‌گوید: “ این واقعا ترسناک است. جهان باید به همین خشم ادامه دهد چون من فکر می‌کنم که شرایط در هفته‌ها و ماه‌های پیش رو به شدت تغییر خواهد کرد. من فکر می‌کنم که افغانستان واقعا این پتانسیل را دارد که در شرایطی بسیار تیره‌تر و بدتر از حتی سال ۲۰۰۱ قرار بگیرد. این موقعیت ایجاد شده باعث در دام افتادن جمعیت زیادی از زنان و دختران آسیب‌پذیر شده است. ما- منظورم آمریکا از طریق اعضای ائتلاف و نیروهای ناتو است- جمیعاً باعث شکست مردم افغان شدیم و حداقل کاری که می‌توانیم انجام دهیم، اهدای پناهندگی به آنهاست.”

هوپال به خاطر دارد که جامعه جهانی در حالی در سال ۲۰۰۱ وارد افغانستان شد که وعده دفاع از حقوق بشر و حقوق زنان را داده بود. او می‌گوید: “ما به این گفته اعتماد کردیم. ما به سختی تلاش کردیم، سهم خودمان را انجام دادیم. بعضی از ما در نسل من واقعا قربانی شدند تا اطمینان حاصل کنند که نسل بعدی پیشرفت خواهد کرد. ما هرکاری که می‌توانستیم برای تغییر طرز فکر، تحصیل افراد، تاریخ‌سازی و تغییر چهره زشت و سیاه که جهان از طالبان دیده بود، کردیم. نسل ما صلح می‌خواهد. چیزی که “ در چند هفته گذشته شنیدم این است که “ ما نمی‌خواهیم بمانیم و این به نفع کشور ما نیست و ما می‌خواهیم مردم خودمان در امنیت باشند.” جهان درباره مردم خودش و نفع ملی خودش حرف می‌زند. آنها درباره موضوع بعدی صحبت می‌کنند. آنها جان زنان را با خطر بزرگتری مواجه کردند.

چرا آنها با زنان صادق نیستند؟ آنها هیچ مراقبتی ندارند. تنها رها شده‌اند. آنها چنان از حمایت جهانی مطمئن بودند که این شجاعت را پیدا کردند تا به رسانه‌ها رفته و به راحتی از حقوق زنان و علیه تندروها صحبت کنند. حالا همه آن زنان که چهره و صدای‌شان را هویدا کرده‌اند بدون هیچ مراقبتی رها شدند و دشمنان آنها پشت درهای‌شان ایستاده‌اند.”

کوهستانی می‌گوید: “ از جهان خواهش

می‌کنم افغانستان را رها نکنند چون طالبان فقط مشکل مردم افغان نیست. این شرایط توسط دولت‌های خارجی ایجاد شده است. آنها نمی‌توانند صرفاً از کشور خارج شوند. این باورنکردنی است. این وحشتناک است. هراسی که مردم در حال حاضر در این کشور تجربه می‌کنند را تصور کنید – در حالی که جهان و سیاستمداران در حال تماشا هستند. افغان‌ها هنوز آسیب می‌بینند و در همان نقطه‌های هستند که ۲۰ سال پیش بودند. این حق افغان‌ها نیست.” یک بازیکن افغانستان به گریه‌های هم تیمی سابقش گوش داده و درماندگی‌اش بیش از پیش می‌شود.

این بازیکن می‌گوید: “ وقتی با او حرف زدم به من گفت که برایش مهم نیست که کشته شود- فقط به این فکر می‌کرد که آنها او را شکنجه خواهند کرد. و من در صحبت با او حس عجز بسیاری داشتم چون واقعا نمی‌دانستم چه کار کنم. او به من گفت که چقدر ترسیده است. من به او گفتم سیم کارت‌های همراه با اینترنت بیشتری بخرد که اگر آنها خطی را قطع کنند بتواند با شماره‌های دیگری تماس بگیرد. نحوه رویارویی و حل این شرایط بسیار دشوار است چون نمی‌دانیم قدم بعدی با طالبان چیست.”

شنیم مبارز، کاپیتان افغانستان، احساسات خودش را دقیق‌ه به دقیقه شرح می‌دهد. او اول فکر می‌کند که عجز واژه خوبی است. سپس می‌گوید: “صادقانه باید بگویم که خوب نیست. این کلمه‌ای نیست که با آن بتوانیم احساس جامعه افغان در حال حاضر را توصیف کنیم.”

این هافبک اکنون در آستانه ۲۶ سالگی است. او هفت ساله بود که خانواده‌اش از افغانستان فرار کرده و به دانمارک رفتند. او حالا در آمریکاست و رویدادهای هفته گذشته باعث شده که خاطرات دوران کودکی و یکی از تلاش‌های پدرش برای این که همه آنها زنده خارج شوند را بار دیگر به یاد بیاورد. او می‌گوید: “وقتی طالبان برای اولین بار کنترل کشور را در دست گرفته، همه چیز ناگهان تیره و تار شد.”

مبارز سه ماه پیش پسری به دنیا آورد. شرایط کشور محل تولد او تمام فکرش را به خود مشغول کرده و نمی‌تواند در حال حاضر روی فرزندان خودش تمرکزش کند.

او می‌گوید: “ تمام فکر و ذهن من در افغانستان است.” وقتی نگاه می‌کنیم، او خواب بیدار می‌شود، پرسش را نگاه می‌کند که در خواب تکان می‌خورد و می‌گوید: “به مادری در افغانستان فکر می‌کنم که همینطور به فرزندش نگاه می‌کند و نمی‌تواند آرامش، غذا یا سرپناهی برای او فراهم کند. به هر چیزی که نگاه می‌کنم، به چیزی در افغانستان ربطش می‌دهم. به جایی می‌روم تا ذهنم را دور کنم و به شدت احساس گناه می‌کنم چون مردم در شرایط سختی هستند. این که مردم آنجا در شرایط چنان سختی هستند که ما حتی درک نمی‌کنیم.”

ذهن او در همین بین معطوف به تیم فوتبالی است که در طول سال‌ها برای پیشرفت و قهرمانی‌اش تلاش کرده است؛ این که چطور دختران جوانی که جسارت بازی را به آنها داده بودند در یک چشم بر هم زدن این موقعیت را از دست دادند و حالا شاید بهای این کار را با جان‌شان بپردازند.

مبارز می‌گوید: “ما سال‌ها پیش به ساختن چیزی کمک کردیم تا رویایی را آغاز کنیم. حالا این رویا به کابوسی تبدیل شده است. مردم در افغانستان ممکن است به دلیل انجام ورزشی به زیبایی فوتبال بمریزند. ما می‌خواستیم از فوتبال به عنوان ابزاری برای تحصیل و نیرومند کردن زنان استفاده کنیم. حالا این ممکن است باعث کشته شدن آنها شود.

کمی قبل با یکی از بازیکنان‌مان در افغانستان تماس گرفتیم. او پنهان شده و پشت تلفن گریه می‌کرد. من واقعا احساس عجز می‌کردم. نمی‌دانستم چه کار کنم. زمانی که کاپیتان بودم، سعی می‌کردم همه بازیکنانم را تشویق کنم تا هرگز امیدشان را از دست ندهند، ما به این هدف می‌رسیم و آینده‌ای روشن پیش روی ماست. اما دیگر نمی‌توانم این کلمات را بگویم. و این به من آسیب می‌زند.

کاش فقط می‌توانستم در زمان به عقب بروم و به آنها بگویم که با چنین چیزی روبرو نخواهند شد- با حداقل آنها را آماده کنم.”

۵ شماره ۳۲۶۷

اخبار

در واکنش به قرعه ایتر در چمپیونزلیگ؛

مدیر ایتر: هم گروهی با رئال و شاختار کار را سخت کرد

سیمونه اینزایی پس از آنتونیو کونته هدایت ایتر را بر عهده گرفت و امیدوار است عملکرد سال گذشته نراتزوری را در چمپیونزلیگ بهبود ببخشد و دست بر قضا او اکنون ماموریت بسیار مشابهی را در برابر حریفانی آشنا بر عهده دارد. ماروتا در گفتگو با اسکای اسپورت ایتالیا گفت: «باید تفاوت زیادی بین این و رقابت های لیگ قائل شد، جایی که بهترین تیم همیشه برنده است.

در چمپیونزلیگ موقعیت هایی از قبیل مصدومیت و شرایط خاص وجود دارد، روبرو شدن با دو تیمی که فصل گذشته با آنها بازی کردیم هم اتفاق جدیدی است.»

ایتر سال گذشته نیز با رئال مادرید و شاختار دونتسک هم گروه شده بود و ماروتا برای روبرو دی زربی، سرمربی سابق ساسولو که اکنون هدایت اوکراینی ها را بر عهده دارد، آرزوی موفقیت کرد.

ماروتا گفت: «هن برای دی زربی آرزوی

موفقیت می کنم. سپس موضوع تیم شریف هم هست. اولین تیم از مولداوی در چمپیونزلیگ اگر اشتباه نکنم، یک تیم بی سابقه است.

این یک گروه پیچیده است.»

از ماروتا پرسیده شد که آیا او منتظر سفر دیگری به مادرید در این فصل هست؟ او گفت: «خب، گرفتن امتیاز در برنابئو بسیار دشوار است. فضای خاصی دارد، کار سختی خواهد بود.»

اما مدیر نراتزوری احساس می کند که این بار ایتر برای این رقابت ها آمادگی بیشتری دارد.

ماروتا گفت: «مالکان از ما خواستند منابع مالی پیدا کنیم و ما این کار را انجام دادیم، سپس سعی کردیم بازیکنانی را که می توانند به ما کمک کنند، شناسایی کنیم. ما دلیل شرایط مساعده موفق شدیم. ما تیم متفاوتی نبود، جایگزینی بازیکنانی مانند روملو لوکاکو و اشرف حکیمی آسان نیست، اما از کار انجام شده، راضی هستیم.

ما مربی بسیار خوبی داریم و با اطمینان و خوش بینی به آینده نگاه می کنیم.»

ماروتا سپس تأیید کرد که کار ایتر در بازار نقل و انتقالات تمام شده است: «هیچ عملیات ورود بازیکن دیگری وجود نخواهد داشت، تیم مشخص و یکدست است، جایگزینی لوکاکو و حکیمی آسان نبود، اما تأمین امنیت باشگاه در زمان ننگدستی مالی ضروری بود، من مطمئن هستم که هواداران درک خواهند کرد.»

برای بازی با ایران و کره جنوبی؛

بازیکنان پیشین سرخابی در لیست نهایی تیم ملی فوتبال عراق
لیست نهایی بازیکنان تیم ملی فوتبال عراق

برای شروع بازی های مرحله انتخابی

نهای جام جهانی قطر مشخص شد. دیدک ادنوکات سرمربی هلندی تیم ملی فوتبال عراق، لیست نهایی این تیم را با حضور ۲۵ بازیکن در مسیر حضور در مرحله گروهی انتخابی نهایی جام جهانی قطر مشخص کرد. در این لیست اسامی بازیکنانی همچون سعد ناطق، علی فاخر، همام طارق، یشار رسن، صفا هادی، ایمن حسین و علا عبدالزهر و مهند علی نیز به چشم می خورد.

تیم ملی فوتبال عراق ۱۱ شهرومراه میهمان تیم ملی کره جنوبی در ستؤل است، این تیم سپس ۱۶ شهرومراه به کشور قطر از شاگردان درگان اسکوچیچ در تیم ملی ایران پذیرایی می کند.

با پیوستن به کایسری اسپور ترکیه؛

ستاره سابق استقلال همایزی دو ایرانی شد
مهاجم پیشین استقلال تهران با عقد قرارداد با تیم فوتبال کایسری اسپور ترکیه با دو ایرانی همایزی سوباشگاه کایسری اسپور ترکیه با خبر داد با «امامه بابا تیام» مهاجم سنگتایی سابق استقلال که فصل گذشته در فترناچجه حضور داشت، قراردادی سه ساله امضا کرد.کایسری اسپور در فصل جاری فوتبال باشگاهی ترکیه، مجید حسینی و علی کریمی دو بازیکن ایرانی را که آنها هم سابقه بازی با پیراهان آبی پوشان پایتخت را دارند به خدمت گرفته است.

می توانست با تیم‌هایی از کد رنگی آبی روبرو شود.

سیستم عجیب سیدهای پایینی به همراه فوتبال رو به زوال

روسیه بیست و شش تیم از ۳۲ تیم حاضر در مرحله گروهی رقابت‌های لیگ قهرمانان از قبل مشخص بودند. تکلیف سید سه و سید چهر روز چهارشنبه با پایان دیدارهای پلی آف مشخص خواهد شد.

پورتو، آژاکس، لایپزیش، آالاتالو و زنیت سن پترزبورگ همگی روز پنجشنبه در سید سوم قرار خواهند گرفت. به باشگاه دیگر بر اساس رده‌بندی بسته به ضرب و باشگاه‌های پیروز در دیدارهای پلی‌اف به این سید اضافه می‌شوند.

چرا که فصل گذشته قهرمان لیگ ترکیه و اوکراین شدند اما ممکن است توسط بعضی از تیم‌های پیروز در مسابقات پلی‌اف از سید سه کنار زده شوند:

شاختار دونتسک: ۱ – موناکو

ردبول سالزبورگ: ۱ – ۲ براندبی

بنفیکا: ۱ – ۲ پی اس وی آیندهوون

اف سی شریف تیراسپول: ۲ – ۰ دیناموزاگرِب

شاختار، سالزبورگ و بنفیکا همگی ضرب رده‌بندی کافی برای قرار گرفتن بالای سر بشیکتاش و دینامو دارند، بنابراین اگر هر سه تیم در دیدارهای برگشت پیروز شوند، قهرمان لیگ‌های ترکیه و اوکراین ممکن است به سید چهار بروند. اگر دیناموزاگرِب شکست دیدار رفت را جبران کند، می‌تواند به عنوان قهرمان لیگ کراسوی به سید سه برود. در این صورت باشگاهی که به این مسابقات صعود کرده اما به دلیل ضریب از حضور در سید سه جا مانده به جمع کلوب بروژ، میلان و ولفسبورگ در سید چهار خواهد پیوست. این باشگاه‌ها هم با برندگان دو دیدار پلی آف همگروه خواهند شد.